

Kerkdienst Janskerk 30 september 2018

Thema: Innerlijke vrede, doop van Ava en Diederik

Lezing: Mattheus 11: 28-29

Voorganger: Jasja Nottelman

Mensen van God,

Twee weken geleden:

Het eten staat net op tafel op Oudegracht 33: de groep Eat & Creed is bij elkaar gekomen in de Vredesweek om samen te eten en dan vervolgens naar de lezing te gaan van Beatrice de Graaf in de Domkerk.

Er wordt gebeld, we verwachten niet nog iemand, maar ach, eten is er genoeg en ik sprint naar beneden om de deur open te doen.

Er staat iemand voor de deur, lange zwarte haren, vriendelijk gezicht, bij een glimlach van zijn kant zie ik een slecht gebit en zijn kleren zijn niet al te schoon.

‘Heb je een papiertje en een pen en plakband voor mij?’ vraagt hij.

Op het moment dat hij het vraagt kijk ik uit gewoonte even langs hem naar de plek waar mijn fiets staat. Die staat er, maar niet vast aan het hek. Dat doe ik altijd, maar hij staat wel op slot. In een flits denk ik, ik heb mijn fiets helemaal niet op slot gedaan! In één klap word ik heel onrustig.

Ik zeg tegen de man dat ik snel een papiertje en pen en de plakband zal halen en ik vlieg de trap weer op om te kijken of mijn sleuteltje op tafel ligt. Niet dus...

Dus ik draaf weer naar beneden (je blijft er slank bij) en doe de deur weer open en zeg tegen de man: ‘Sorry, ik ben heel onrustig, maar ik kijk naar mijn fiets en ik denk....’

En de man zegt: ‘Je zoekt je fietssleutel’, en hij pakt de sleutel uit zijn broekzak. Ik kijk hem verbijsterd aan.

‘Daarom wilde ik een papiertje en een pen én plakband, zegt hij, dan kon ik even mijn mobiele nummer op het papiertje schrijven en het op de fiets plakken, dan stond de fiets op slot en kon ik de sleutel brengen naar de eigenaar. Mijn mond valt open.

‘Ja, zegt hij, weet je, ik ben verslaafd en ik heb in mijn leven heel wat fietsen gestolen, brommers, het maakte allemaal niet uit. Maar ik heb besloten dat ik dat niet meer doe.’ Ik sta een beetje te trillen op mijn benen en in een opwelling zeg ik tegen hem: Wat bijzonder, mag ik je een knuffel geven?’ Dat mag.

Hij geeft mij het fietssleuteltje. ‘Misschien heb je een kleinigheidje voor mij’ vraagt hij en ik zeg eerlijk dat ik geen contant geld heb, maar dat hij van harte welkom is om mee te eten. ‘Het staat net op tafel, er is genoeg’. ‘Nee hoor, zegt hij, ik heb net gegeten, doe maar een gebedje of twee voor mij.’

Eenmaal weer boven, aan tafel, duurt het wel even voordat ik weer ben bijgekomen. (Het is een hele dure fiets...)

Midden in de Vredesweek, deze man, dit voorbeeld van innerlijke vrede; de Vredesweek kan niet meer stuk voor mij. Eerlijk gezegd duurde het voor mezelf wel even voordat de rust weer neerdaalde, maar ik fietste na de lezing heel gelukkig en vredig naar huis!

Innerlijke vrede:

in de voorbereiding op deze viering was het beeld van innerlijke vrede niet meteen het eerste dat opkwam bij de doopouders.

De geboorte van de kinderen was nou niet bepaald omgeven met een roze wolk. Het was spannend, zeker als je achteraf hoorde dat ook de artsen het spannend hadden gevonden of het allemaal wel goed zou komen.

Kinderen krijgen is niet vanzelfsprekend.

Of het nu in de aanloop er naar toe is of tijdens een bevalling of wat er daarna allemaal kan gebeuren. Je voelt je heel dankbaar wanneer het allemaal wél goed gaat...

In al de onrust en de chaos die dit kan betekenen kun je jezelf en je vertrouwen, want rust heeft vaak veel te maken met vertrouwen, kun je je rust en vertrouwen kwijtraken.

Als de crisis te groot wordt kun je jezelf daarin verliezen. En niet alleen jezelf, maar soms ook elkaar als partners. Je hebt elk een eigen manier van omgaan met de dingen. Je reageert verschillend op wat er gebeurt. Best ingewikkeld.

Het krijgen van kinderen, wat je ook kan ervaren als je voor de eerste keer oom of tante wordt, of als een van je beste vrienden of vriendinnen uit je vriendenkring als eerste een kind krijgt is dat er in één keer iets bij jezelf kan veranderen.

Je krijgt een ander beeld van de toekomst, want het houdt niet op bij jou, maar het gaat door. Dit kind, deze kinderen, zullen hun eigen weg gaan, de toekomst in.

Maar die toekomst is niet alleen maar mooi en vol perfectief. Het kan je bezorgd maken: als het gaat om het klimaat, om de verharding van de samenleving, de toename van geweld. Zal zij, zal hij daar mee om kunnen gaan.

Zeker als kinderen jong zijn, zijn ze kwetsbaar, wil je ze het liefst tegen alles beschermen en toch moeten ze ook zelfstandig leren worden en hun eigen verantwoordelijkheden gaan dragen.

Als ervaren rotten in het vak zeiden Ankje en ik, met kinderen in een andere leeftijd, dat dat inderdaad niet altijd meevalt. Om daar zelf ook je rust bij te bewaren...

Wat is het dan mooi en kostbaar dat we ook op deze plek, in deze kerk, straks heel concreet in het koor, bij de doopvont, ons met elkaar verbonden mogen weten. Dat er een boel te delen valt, mensen met en zonder kinderen, die elkaar willen ondersteunen in het leven.

Iemand die tegen een ander in de kring kan zeggen: ik weet dat je het er moeilijk mee hebt, vertel je verhaal, we dragen het voor een tijdje samen.

Zo komen we samen rond teksten en verhalen, doorspekt van menselijke ervaringen en de zoektocht naar rust en vrede.

En als Jezus dan zegt: 'Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven'.

Dan moeten we elkaar dat vertellen. Niet als een doekje voor het bloeden, maar vanuit het besef dat we onze zorgen kunnen neerleggen, uitspreken, soms hardop, dan weer in stilte.

Om ons zo te oefenen en dat kost vaak best veel moeite, om die innerlijke vrede te vinden.

Om zo vanuit de zachtheid met de ogen van een kind te kijken, onbevangen, om te zien wat is.

En ons toe te vertrouwen. Om licht, om liefde, om vrede. Zo moge het zijn.